

Giã Biệt Chị Nguyệt

Đôi mắt to, đen và sáng của chị Nguyệt theo tôi ra đến hành lang vắng lặng của khu hospice, đôi bước chân tôi đến tận cổng chính và không ngừng ở đó mà hình như còn bước với tôi ra ngoài.

Trời chiều đầu Thu nắng vẫn vàng rực rỡ. Những ngọn nắng vẫn vô tình sáng long lanh đọng trên những cành lá đã đổi màu. Cuộc đời trước mặt tôi vẫn những giòng xe tấp tểnh, người người vội vã. Chỉ còn mình chị Nguyệt ở lại trong kia với những cơn đau đầu kín không than van. Chị như một mặt hồ phẳng lặng sau bao gió bão. Bây giờ chỉ còn sự bình thản chờ đợi hay sự yên lặng đó hàm chứa điều gì khác mà tôi không nhận ra.

Lời nói “Cám ơn T. nghe” của chị làm tôi ngồi yên trong xe và chưa muốn bỏ đi. Tôi thương chị Nguyệt, và tình thương đó trở thành nỗi ngậm ngùi lắng rất sâu để không bao giờ quên chị và Anh Trí, chồng chị.

Đã lâu lắm trong một lần đọc ở đâu có người ký giả hỏi mẹ mình:

“Vì sao những người tốt lành lại gặp chuyện không may và chết sớm còn những kẻ dữ, kẻ ác lại sống lâu và gặp nhiều may mắn?”

Bà mẹ của anh ký giả là một Ki tô hữu ngoan đạo trả lời con mình:

“Thượng Đế rất nhân từ, ngài để kẻ dữ sống lâu để họ có thì giờ thay đổi, còn kẻ tốt lành đã có chỗ tốt trên Thiên Đàng”

Tôi đọc những lời ấy và không quên.

Đề chiều hôm nay sau khi thăm chị Nguyệt về, tôi thấy dễ chịu hơn và cũng với niềm tin của riêng mình tôi cho rằng chị Nguyệt và anh Trí đã có sẵn những chỗ tốt dành cho người lành ở một nơi đẹp lắm.

Và tôi cũng tin rằng đôi mắt đẹp và bình thản của chị Nguyệt cũng nhìn thấy một cách nào đó về một nơi chốn rất an lạc.

Định mệnh dường như sắp xếp hay đẩy người ta đến với nhau. Ở trường hợp chị Nguyệt và anh Trí là một định mệnh cá biệt: đến với nhau, sống cho nhau, và rồi gắn bó với nhau trong cả cái chết. Anh Trí ra đi trước vợ 9 tuần. Đó là một chớp mắt của sự hụt hẫng mất mát.

Từ một gia đình bé nhỏ nhưng tràn đầy hạnh phúc và tình yêu, cả hai anh chị Trí Nguyệt đã dành trọn vẹn cho nhau không phải chia sẻ cho ai khác vì không có tiếng khóc, tiếng cười của trẻ thơ. Trí là Nguyệt và Nguyệt là Trí.

Hai người tốt lành gặp nhau, yêu nhau, lấy nhau, sống hòa thuận với nhau không một lần giận dỗi như một chuyện không có thực trên đời này. Nhưng ở trường hợp anh Trí và chị Nguyệt điều này trở thành sự thật. Bởi vì cả hai đều hiểu thế nào là tình yêu thật sự: yêu người chứ không phải yêu mình.

Đối với những người quen, bạn hữu, anh Trí và chị Nguyệt cũng lấy lòng yêu mến thành thực mà đối xử. Ai cũng quý mến anh chị. Tiếng cười của anh chị lan sang mọi người trong mọi buổi họp mặt. Từ khi còn trẻ đậu thủ khoa

trường Đại Học Sư Phạm, chị Nguyệt đã nhường chỗ tốt nhất tại Sài Gòn cho một người bạn cùng lớp vì gia cảnh đề đòi cho mình một chỗ làm việc xa hơn và khó khăn hơn nhiều. Tấm lòng thương người của chị đã được đền bù bằng sự gặp gỡ anh Trí.

Anh Trí là người trung hậu và luôn tươi vui. Người ta quý mến anh ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ và niềm quý mến đó không hề phai nhạt mà chỉ gia tăng theo thời gian.

Bệnh hoạn đến với anh rồi với chị cách nhau vón vẹn có 2 tháng. Có phải ngay cả đến những sự không may họ cũng chia sẻ với nhau? Anh Trí trên giường bệnh trong trung tâm phục hồi, chị Nguyệt ở nhà với căn bệnh trầm kha nhưng họ vẫn yêu nhau, thương nhau còn hơn lúc khỏe mạnh ở cùng dưới mái nhà. Có những đôi, những cặp, cùng sống với nhau, đi bên nhau, nhưng mỗi người nhìn về một hướng, có nhau nhưng không thuộc về nhau. Anh Trí và chị Nguyệt vẫn luôn có nhau dù không còn được ở gần nhau. Họ kết nối với nhau bằng một tình cảm bất phân ly, bằng sự nuôi dưỡng tình cảm bất tận.

Chị Nguyệt xanh xao gầy ốm vì bệnh hoạn những vẫn đến thăm chồng đều đặn. Anh Trí hát nghêu ngao đón vợ và tiễn vợ về. Họ vẫn sống cho nhau vì thuộc về nhau. Mai này kẻ đi trước, người đi sau thì Trí vẫn là Nguyệt và Nguyệt vẫn là Trí. Mặc cho ngoài kia chiều đang xuống hay đêm đang đến, hay ngày mai và những ngày tiếp theo có ra sao thì họ vẫn là của nhau.

Ở trường hợp của chị Nguyệt và anh Trí không có hai chữ: Được, Mất. Nắm tay hay buông tay nhau ra chỉ là một hình ảnh tượng trưng. Họ ở trong nhau và là một.

Có lẽ trong chúng ta, tình yêu là một cái gì rất trừu tượng, chúng ta nói lời yêu thương, nhận lời yêu thương hay hành động trong yêu thương nhưng tất cả chỉ là một cái gì vô sắc vô hình. Đời sống của anh Trí và chị Nguyệt là một bài học sống động và có thật về tình yêu.

Tôi viết những dòng này như lời già biệt cuối gửi đến anh Trí và chị Nguyệt. Ở một nơi an bình, anh chị đang tiếp nối chuyện tình đó trong yêu thương miên viễn.

Mặc Bích

Nói Với Chị Nguyệt

Em rất đau lòng khi nhận được tin chị Nguyệt vừa qua đời. Chị Nguyệt và anh Trí là hai người đã ghi sâu vào ký ức em trong những lần gặp gỡ tại Đại Hội 2001, 2003, 2010 do Houston tổ chức.

Chị Nguyệt với nụ cười rạng rỡ, hân hoan tiếp đón anh chị em xa gần, nỗ lực cộng tác với tất cả anh chị em trong Ban Tổ Chức, cùng nhau đem lại cho những người về tham dự Đại Hội những giây phút thoải mái vui tươi mỗi lần được gặp lại nhau sau bao nhiêu ngày xa cách.

Em nhớ ngày Kim Oanh tổ chức đại Hội 2010, chị Nguyệt đã cùng Kim Oanh thức đến ba giờ sáng để sắp bàn cho buổi tiệc. Thế mà hôm trước dù mệt mỏi, chị vẫn nở nụ cười tươi như hoa, tiếp tục công việc tiếp tân, bán báo... Khi Đại Hội 2012 tại Nam Cali tổ chức, chị Nguyệt đã cùng anh chị em Houston hết lòng tập dượt, góp phần thực hiện hoạt cảnh lịch sử “Vang Lời Sông Núi”, thể hiện lòng thương yêu mái trường xưa cùng những cơ hội quý báu được quây quần bên bạn bè thân hữu. Đâu ngờ đó là lần cuối em được gặp cả hai anh chị.

Dù không được tiếp xúc nhiều hay được ở gần chị Nguyệt, em vẫn cảm động khi nhận ra tình thân mến, ân cần mà chị dành cho tất cả mọi người quen biết. Khi anh Trí bị bệnh, chị Nguyệt có tâm sự với em rằng gia đình Bùi Thị Xuân của chị, gia đình Chiến Tranh Chính Trị của anh Trí là những mối liên quan mật thiết và quý báu của cuộc sống. Những chăm sóc thương yêu, những thức ăn các chị Bùi Thị Xuân Houston mang đến khi đau yếu, những lời thăm hỏi ân cần... đã làm ấm lòng và an ủi chị Nguyệt rất nhiều. Dù hoàn cảnh đơn chiếc, chị vẫn có một gia đình Bùi Thị Xuân – Chiến Tranh Chính Trị để nương tựa trong những lúc thiếu vắng láng giềng.

Em vô cùng cảm kích tình tương thân tương trợ của anh chị em BTX miền Houston. Em mong mỗi truyền thống này sẽ được nối tiếp không những chỉ ở nơi đó, mà BTX tại Nam Bắc Cali cùng khắp nơi sẽ cùng một lòng, hiệp ý trong sự giúp đỡ chăm sóc lẫn nhau khi mọi người đã bắt đầu giai đoạn cuối của cuộc đời mình.

Cám ơn chị cùng các chị em BTX Houston bỏ thì giờ lo lắng cho chị Nguyệt và anh Trí trong năm qua. Chị không còn đau đớn lo âu. Em mong gia đình chị được an ủi khi biết những tình cảm chị đã cho đi còn sống mãi trong tâm tưởng, mang niềm thương tiếc sâu xa đối với những người đã hân hạnh quen biết chị... Em sẽ không bao giờ quên được tâm tình dịu dàng dễ thương và nụ cười tươi mát của chị. Em cầu xin linh hồn chị được hưởng hạnh phúc nơi Cõi Vĩnh Hằng.

Đặng Kim Tuyền

BTX 69 – Nam Cali

Chia Sẻ Nỗi Buồn

Nguyệt ơi! Thấm thoát chúng mình đã biết nhau hơn nửa thế kỷ, thời gian đẹp nhất là lúc chúng mình cùng học dưới mái trường Bùi Thị Xuân, Đalat. Một thời gian xa nhau rồi chúng mình gặp lại qua những lần Đại Hội của trường. Hình ảnh thân thương của Nguyệt trong nhóm văn nghệ của Anh Hoàng Kim Châu, Anh Trí đóng vai tướng, Nguyệt giữ vai lính. Chúng mình không thể nào quên được gương mặt vui tươi phúc hậu của Nguyệt đã làm cho hoạt cảnh vui nhộn hẳn lên.

Tiếc rằng năm ngoái khi mình tổ chức Đại Hội thì Anh Trí và Nguyệt đều không tham dự được và Đại Hội năm 2016 sắp tới sẽ không thể có Nguyệt nữa rồi. Tối ngày 27 vừa qua chị An và mình có nói chuyện, chị An bảo hôm nay Nguyệt hơi khỏe dù không nói được, mình có nói với chị mỗi tối sẽ cầu nguyện cho Nguyệt mau khỏe để năm tới mình sẽ gặp nhau, không ngờ chỉ ngày hôm sau Nguyệt đã từ bỏ chúng mình ra đi.

Gia đình Nguyệt mất đi một người thân. Trường Bùi Thị Xuân mất đi một cựu học sinh ngoan hiền, riêng nhóm bạn cùng lớp đã mất đi một người bạn thật dễ thương, hiền hậu và chân tình.

Hãy yên nghỉ bên anh Trí và trong tình thương yêu của tất cả mọi người thân Nguyệt nhé.

Nhóm bạn Bắc Cali: **Bùi Thị Thắng Lợi . Nguyễn Thị Ngà . Lưu Chu Thanh Tảo. Cung Diệu Lý**

Lời Cuối Dành Cho Nguyệt

Cuộc chia tay nào cũng nghẹn ngào. Và càng nghẹn ngào hơn khi cuộc chia tay không còn hẹn lần gặp lại.

Tin Nguyệt giã từ cuộc sống đến với tôi từ Đào Thị An, một người bạn trong thời trung học mà thật ngẫu nhiên lại là người bạn tâm giao thường xuyên thăm viếng, giúp đỡ và an ủi Nguyệt trong quãng đời đầy thử thách. Nguyệt ra đi không phải là điều đột ngột...bởi mọi người đều linh cảm điều chẳng lành rồi sẽ đến...họa chẳng chỉ còn nhờ phép màu.

Cách đây ba tháng tôi có dịp ghé qua Houston chỉ một buổi chiều. Tôi đã đến thăm Nguyệt, một Nguyệt thật ốm yếu, xanh xao, hốc hác và xuống sắc...nhưng lạ lùng...nụ cười vẫn nở trên môi như thềm trấn an bạn mình. Nhìn Nguyệt tôi chỉ biết ngậm ngùi, thương cảm bạn và lẽ dĩ nhiên thật khó đề nén xúc cảm của mình... Cả một quá khứ trở về với chúng tôi. Mới ngày nào đây, sau biến cố 75, chúng tôi còn khá trẻ, cùng dạy học tại trường cấp 1 và 2 Quang Trung Đà Lạt, từng chia sẻ những khó khăn, nghiệp ngã để giúp nhau vượt qua cuộc sống bất thường lúc bấy giờ.

Tôi được hân hạnh có mặt trong tiệc cưới của Nguyệt. Trí - Nguyệt là một cặp vợ chồng hạnh phúc, cởi mở, chân tình và luôn mang niềm vui đến cho mọi người chung quanh... Sau đó theo chồng về Sài Gòn, Nguyệt đã xa rời chúng tôi như một chuyện thường tình phải có. Rồi năm này qua tháng nọ chúng tôi không còn có dịp sống gần nhau.

Bây giờ gặp nhau trong hoàn cảnh này, bên cạnh những lời tâm sự và chia sẻ dành cho nhau, không còn là tiếng cười rộn rã của những ngày tháng cũ mà là những khoảng lặng đến nghẹn ngào. Trong phút đó tôi chợt nghĩ: “Nếu Nguyệt có bề gì...ai là người chăm sóc cho anh Trí?”. Có ngờ đâu chỉ mấy tuần sau đó tôi nhận được tin anh Trí mất...Tôi gọi điện thoại chia buồn với Nguyệt, Nguyệt vẫn bình tĩnh cho biết Nguyệt đã sẵn sàng đón nhận tin buồn, lại còn cho biết các hội đoàn và bạn bè ở Houston đã lo hậu sự cho anh Trí rất tươm tất. Nguyệt khuyên tôi đừng bận tâm. Tôi thăm phục Nguyệt...chắc chắn Nguyệt đã có những ngày tháng, những giây phút chuẩn bị sự ra đi của cả hai vợ chồng nên mới chấp nhận nghịch cảnh một cách thản nhiên và bình tĩnh như vậy...

Kính thưa toàn thể tang quyến,

Sự ra đi của Nguyệt là một sự mất mát lớn lao của cả gia đình, các em mất

đi một người chị thương yêu, bạn bè mất đi một người bạn rất đỗi dễ thương, xã hội mất đi một con người sống rất nhân bản.

Xin gia đình nhận nơi đây lời chia buồn rất chân thành của chúng tôi, bạn bè của Nguyệt. Nguyệt cầu hương linh Nguyệt sớm được siêu thoát nơi miền vĩnh cửu. Riêng Hoa xin được thắp một nén hương trước linh cửu của Nguyệt và xin được phép thay mặt các bạn cũ của trường cấp 1 – 2 Quang Trung Đalat năm xưa gửi đến Nguyệt lời chia tay vĩnh biệt.

Đến kết thúc, xin phép anh Phong Châu cho tôi mượn những vần thơ của anh để nén bớt những giọt nước mắt khóc bạn tôi

**Giờ anh vẫn có Nguyệt bên đời
Trăm năm hò hẹn với cuộc chơi
Hãy nói yêu Trăng, Trăng là Nguyệt
Ta yêu em lắm! Nguyệt, Trăng ơi**

Hãy thanh thản ra đi trong an bình và hạnh phúc Nguyệt nhé...

Trương Thu Hoa
Nam Cali, Tháng 10 – 2015